

РЕШЕНИЕ

№ 2620

гр. София, 19.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Младен Семов

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Надя Загорова, като разгледа дело номер **1376** по описа за **2022** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на ТД НАП – С., чрез юрк. Й. срещу Решение № 1429 от 21.12.2021г. по а.н.д. № 08559 по описа на Софийски районен съд за 2021г., с което е отменено наказателно постановление № 577528-F588602/14.05.2021г., издадено от Директора на Дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП – С., с което на Г. П. е наложена глоба в размер на 500лв. за нарушение на чл.109 ал.1 ЗДДС, вр. чл. 107 т.4 б.„а“, подбуква „бб“ на ЗДДС.

Твърди се неправилно на съдебният акт, поради нарушение на материалния закон, касационно основание по чл.348 ал.1 т.1 НПК, изразяващо се в неправилна преценка от страна на СРС досежно факта, че именно ликвидаторът е този, който следва да бъде субект на отговорността при неизпълнение на задължението за регистрация по чл.109 ал.1 вр. чл.178 ЗДДС.

Ответната страна – Г. П., ликвидатор на [фирма] /понастоящем заличен търговец/, не изразява становище по постъпилата жалба.

Представителят на прокуратурата – прокурор З. от СГР изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София град, X. касационен състав, след като се запозна с

обжалваното решение и събраните по делото доказателства, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК от съобщаването на обжалваното съдебно решение, поради което е процесуално допустима.

С оглед предмета на касационна проверка и съществуването на спора, съдът съобрази:

За да постанови решението си, районният съд е установил и е безспорно между страните, че на 05.02.2021 г., в ТД на НАП С., отдел „Регистрация по ДДС“, свидетелят С. Д.,

инспектор по приходите в ТД на НАП С., извършил проверка на подадените от [фирма], документи за наличие на факти и обстоятелства за дерегистрация по ЗДДС във връзка с подадено заявление за дерегистрация по ЗДДС вх. No 223922100161186/20.01.2021 г. на основание чл. 107, т. 4, б. „а“, подбуква „бб“ ЗДДС - задължителна дерегистрация при прекратяване на ЮЛ - търговец с ликвидация, когато не е избрало да остане регистрирано до датата на заличаването му от Търговския регистър. В

хода на проверката е констатирал, че с удостоверение No 20201110091827/10.11.2020г. било вписано прекратяване на търговската дейност на дружеството и то е било обявено в ликвидация, а като ликвидатор била вписана Г. П.. Заявлението за

дерегистрация по ЗДДС било подадено на 20.01.2021 г., или след изтичане на 14-дневния срок от обявяване на обстоятелствата в ТР.

Предвид това е прието, че П., в качеството на ликвидатор, е извършила нарушение по чл. 109, ал. 1 ЗДДС вр. чл. 107, т. 4, б. „а“, подбуква „бб“ ЗДДС, като в присъствието на двама свидетели и неин пълномощник, е съставен АУАН NoF588602/05.02.2021 г., надлежно предявен и връчен.

Въз основа съставения АУАН и материалите по преписката, Директорът на Дирекция „Обслужване“ при ТД на НАП С. издал атакуваното наказателно постановление, в което описал по идентичен начин нарушението и обстоятелствата по извършването му. На основание чл. 178 ЗДДС ѝ наложил глоба в размер на 500 /петстотин/лв.

Посочената фактическа обстановка, съдът приема за установена въз основа събраните по делото гласни и писмени доказателства и доказателствени средства, както следва: гласни - показанията на свидетеля С.Д., и писмени - заявление за дерегистрация по

ЗДДС вх. No 223922100161186/20.01.2021 г.; резолюция за извършена проверка; акт за дерегистрация по ЗДДС; заповед No ЗЦУ-1149/25.08.2020г.; пълномощно; удостоверение за актуално състояние на [фирма], в ликвидация; заповед No 737/30.06.2015 г.

Съдът е кредитирал депозираните от свидетеля Д. показания, преценявайки ги като логични, достоверни и в корелация с писмените доказателства. От доказателствена съвкупност, оценена като еднопосочна и безпротиворечива, е установил обстоятелствата по факта и момента на вписването на прекратяването на търговската дейност и обявяването на дружеството в ликвидация, както и по подаването на

заявлението за deregистрация.

Съдът е приел, че процесният акт е издаден от материално компетентен орган, съобразно представена по делото заповед № 737/30.06.2015 г. от която следва и правомощието на директора на Дирекция „Обслужване” при ТД на НАП С. по издаване на наказателното постановление.

Успоредно с това е установено, че актовете са издадени в сроковете по чл. 34, ал.1 и 3 ЗАНН, и са надлежно връчени на жалбоподателката.

Успоредно с това е установено, че заявлението за deregистрация по ЗДДС е подадено от страна на [фирма] със закъснение от 56 /петдесет и шест/ дни, считано от обявяване на ликвидацията му в Търговския регистър /10.11.2020 г./, вместо в предвидения 14-дневен срок, който в случая е бил до 24.11.2020 г. включително, в който

смисъл нарушение по чл. 109, ал. 1 вр. чл. 107, т. 4, б. „а“, подбуква „бб“ ЗДДС, обективно е извършено на посочената в АУАН и НП дата - 25.11.2020 г.

За да отмени оспорваното НП, първоинстанционният съд е приел, че ликвидаторът не е измежду данъчнозадължените лица както по смисъла на чл. 3, ал. 1 и ал. 2 ЗДДС, така и по чл. 109, ал. 1 ЗДДС, предвид което не може да носи отговорност за неизпълнение на задължението

по чл. 109, ал. 1 ЗДДС, респективно да бъде санкциониран по чл. 178 ЗДДС.

В конкретния случай данъчно задълженото лице, което е било регистрирано по ЗДДС, е [фирма], и

негово е било задължението по чл. 109, ал. 1 ЗДДС да подаде заявлението за deregистрация в установения 14-дневен срок от обявяване на обстоятелствата в Търговския регистър. Следователно, със съставянето на процесните АУАН и НП спрямо жалбоподателката в

качеството на ликвидатор, актосъставителят и наказващият орган са приложили неправилно материалния закон, което обуславя извод за отмяната на атакуваното НП като незаконосъобразно и неправилно.

Така постановеното решение е правилно. Между страните не е налице спор по фактите, а единствено по правото. С оглед решаващият първоинстанционен извод, предмет на настоящата касационна жалба, следва да се отбележи:

От относимата и приложима нормативна уредба съгласно чл.266 и сл. от ТЗ, следва:

Първо, че в производството по ликвидация дружеството е прекратено, но не е заличено, като самата му дейност също все още не е прекратена. Т.е. същото съществува и волеизявява самостоятелно като стопански субект, респ. и като самостоятелен субект на данъчно-осигурителния контрол, макар и при пълно ограничение в представителната власт на досегашните му органи на управление.

В своята практика, /виж. Решение № 1778/30.01.1995 г. по гражд. д. № 396/94 г., V г. о./, ВКС е имал възможността да постанови, че непосредственият извод от разпоредбата на чл.269 ал.1 и ал.2 от ТЗ сочи, че дружествените органи не разполагат с представителни правомощия и извършената от тях правна сделка от името на дружеството се квалифицира като сделка без представителна власт. Т.е. представителна власт има единствено ликвидатора.

Така, съгласно текста на чл. 268 от ТЗ, ликвидаторите са длъжни да довършат текущите сделки, да съберат вземанията, да превърнат останалото имущество в пари и

да удовлетворят кредиторите. Те могат да сключват нови сделки само ако това се налага от ликвидацията.

Новелата на ал.3 на посочената норма предвижда, че ликвидаторите са длъжни да уведомят Националната агенция за приходите за започналата ликвидация.

<apis://desktop/showanotpal> На второ място, съгласно нормата на чл.269 от ТЗ, ликвидаторите представляват дружеството и имат правата и задълженията на изпълнителния му орган. Тук следва да се акцентира и върху ал.4 на текста на чл.268 от ТЗ, по силата на която ликвидатора е длъжен да осъществява правомощията си с грижа на добър търговец, т.е. – в интерес и с оглед интереса на дружеството в ликвидация.

Независимо от това обаче, не може да се приеме, че ликвидатора е орган на дружеството, нещо повече, че същият вече замества самото дружество до степен в която може да носи отговорност от негово име и за негова сметка. Л. управлява дружеството, като има пълната представителна власт, той може да сключва сделки ако това се налага от ликвидацията / арг.чл.268 ал.1 ТЗ/. В този смисъл безспорно ликвидаторите могат да предприемат правно-обвързващи действия. Безспорно, с оглед представителната си власт, ликвидаторите могат и да подават съответните заявления до НАП.

Неизпълнението на задължението по чл.178 от ЗДДС обаче остава върху данъчно-задълженото лице, а не преминава върху неговият ликвидатор като отделен самостоятелен субект.

Неправилните/незаконосъобразни/неизгодни действия на ликвидатора по отношение на съществуващите задължения за де/регистрация пред НАП с произтичащите от това последици могат да бъдат предмет на вътрешни отношения между органите избрали и назначили ликвидатор, в т.ч. и могат да бъдат предмет на гражданска отговорност с оглед неполагане на грижата на добър търговец по отношение на дружествените дела.

Същественият извод в случая обаче е, че в производството по ликвидация и до разпределение на имуществото и заличаване на самото дружество, то не преустановява съществуването си. Текста на чл.274 от ТЗ недвусмислено гласи, че в определени хипотези, дружеството дори би могло да продължи дейността си, като се освободи от ликвидатора.

С оглед дотук изложеното се налага извода, че макар в производството по ликвидация, именно ликвидатора да разполага с представителна власт и да има права и задължения на изпълнителния орган на дружеството, то дружеството не е изгубило своята правосубектност, все още съществува в правния мир и може да осъществява правно-значими действия, поради което същото е и субект, както на гражданската, така и на административната отговорност, респ. – на административно-наказателната, в хипотезата на неизпълнение на публични задължения.

С оглед дотук изложените мотиви, в допълнение към вече формираният от първоинстанционният съд извод във връзка с разпоредбата на чл.178 вр. чл. 109 ал.1 ЗДДС и чл. 3 ал.1 и ал.2 ЗДДС, следва да се приеме, че оспорваното първоинстанционно решение е правилно.

В този смисъл, не следва да се извършва допълнителна обосновка относно процесуалният начин на ангажиране административно-наказателната отговорност на касационният ответник, доколкото е безспорно установено, че същият не може и не

следва да бъде субект на административно-наказателна отговорност, в настоящата хипотеза.

Поради това и на основание чл.221, ал.2 от АПК във вр.с чл.63в от ЗАНН, Административен съд, С.-град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1429 от 21.12.2021г. по а.н.д. № 08559 по описа на Софийски районен съд за 2021г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.
2.